

Close

Regie: Lukas Dhont | **Met:** Eden Dambrine, Gustav De Waele, Emilie Dequenne, Kevin Janssens, Léa Drucker, e.a. | **B,** 2022 | Frans gesproken, NL/F ondertiteld | 1u45

De dertienjarige Leo en Remi zijn twee handen op één buik. Ze kennen elkaar al hun hele leven en zijn beste vrienden. Maar hun intense vriendschap wordt abrupt verstoord wanneer een ondenkbare gebeurtenis hen uit elkaar drijft. Leo probeert te begrijpen wat er gebeurd is en zoekt vol vragen toenadering tot Sophie, Remi's moeder.

Een staande ovatie van meer dan tien minuten; dat is wat *Close*, de tweede langspeler van Lukas Dhont (*Girl*), bij zijn première in Cannes mocht ontvangen. Een opluchting, want een opvolger presenteren na een debuut dat overal bejubeld en bekroond werd, is geen evidentie. Maar *Close* is een waardige opvolger en bevestigt het talent van Dhont als regisseur van bijzondere, diepmenselijke verhalen. Een delicate, warme en ontroerende film over vriendschap en verantwoordelijkheid, met een sterke beeldtaal en ijzersterke cast. *Close* wordt ongetwijfeld opnieuw een prijzenbeest: in Cannes kreeg de film alvast de Grand prix en op Sydney Film Festival de Prijs voor Beste Film. Deze week nog werd de film genomineerd voor de Golden Globe voor beste niet-Engelstalige film.

BINNENKORT

Ainbo: Heldin van de Amazone
familiefilm 6+
di 3.01.23 – 15u

Saint Omer
di 3.01.23 – 20u30

Onze natuur, de film
vr 6.01.23 – 15u

Call Jane
di 10.01.23 – 20u30

Un Beau Matin
di 17.01.23 – 20u30

Bardo, False Chronicle of a Handful of Truths
di 24.01.23 – 20u30

Moonage Daydream
ma 30.01.23 – 20u30

De Acht Bergen
vr 27.01.23 – 20u30 (extra)
di 31.01.23 – 20u30

Broker
di 7.02.23 – 20u30

Joyland
di 14.02.23 – 20u30

Corsage
di 21.02.23 – 20u30

Alcarràs
di 28.02.23 – 20u30

www.ccstrombeek.be/film

EUROPA CINEMAS
CREATIVE EUROPE - MEDIA SUB-PROGRAMME

VAF
VLAAMS
AUDIOVISUEEL
FONDS

USFABRIEK
STROMBEEK

Close vertelt het verhaal van een bijzondere, intieme vriendschap. Is dat iets uit je eigen jeugd?

'Ik behoorde als kind niet echt tot de groep meisjes en niet tot de groep jongens. Dat creëerde een zekere eenzaamheid, maar ook een gevoel van schaamte, omdat ik daar niet over wou praten. Ik denk dat ik veel jongens heb gekend die wel een nauwe vriendschap wilden en dichtbij wilden komen, maar die ik op afstand hield. Als je tiener wordt, krijgt seksualiteit plots een plaats in je leven, maar ik was er niet klaar voor om de confrontatie aan te gaan met de labels die anderen op je kleven. Dat heeft ertoe geleid dat ik veel jongens heb weggeduwd, of verraden, of vriendschappen bewust heb afgehouden.'

'Dat draag ik mijn hele leven met me mee. Ik heb pas vrienden gemaakt na mijn 21ste. Ik was mezelf niet. En ik was bang dat mensen die dicht kwamen, te weten zouden komen wie ik was. Tot nu blijft film mijn eerlijkste vorm van communicatie. Het is mijn manier om dingen uit te drukken die ik nooit heb kunnen verwoorden. Ik wou een ode brengen aan de vrienden die ik ben kwijtgeraakt.'

Zachtheid tussen twee jongens: waarom tonen films dat zelden?

'Die tederheid is waarom ik deze film wou maken. Ik ging in films op zoek naar momenten van tederheid tussen vrienden en broers. Maar je zal er geen beeld vinden van twee jongens naast elkaar in bed – fragiel, tegen elkaar liggend. Wat je wel vindt, zijn jongens die met elkaar vechten. Ik wou fragiliteit en lichamelijke tonen omdat we dat niet gewend zijn.'

'Een Amerikaanse psycholoog voerde een onderzoek uit bij honderd jongens tussen 13 en 18 jaar. Ze stelde hen elk jaar opnieuw dezelfde vragen. Aanvankelijk vertelden de jongens over hun vriendschappen alsof het liefdesverhalen waren: ze deelden al hun geheimen en konden op elkaar rekenen. Maar op 15, 16, 17 jaar verliezen ze hun taal om emoties uit te drukken, door een idee van mannelijkheid dat wordt opgedrongen.'

Ook de intimiteit van twee broers zit in de film. Hoe was het om voor de eerste keer te werken met je broer Michiel als producent?

'Ik ken hem al 28 jaar. Je relatie begint met een grote voorsprong. Je kan met elkaar botsen en bekvechten, zonder dat er consequenties zijn. Toen ik wist dat Dirk (Impens, red.) zou stoppen als producent, leek me dat een goede kans om samen te kunnen werken met iemand die ik diep vertrouw en van wie ik weet dat die, wat er ook gebeurt sowieso ook wil dat dit de beste film is die ik kan maken.'

Close toont ook de band tussen moeders en zonen. Hoe belangrijk was je eigen moeder?

'Het is dankzij mijn moeder dat ik films maak. Ik was 6 jaar toen ik besepte dat cinema een belangrijke plaats zou kunnen innemen in mijn leven. Mijn moeder ging door een sombere periode tijdens de scheiding van mijn vader. Ze ging naar *Titanic* kijken in de cinema: niet één, maar zeven keer. Ik herinner me hoe enthousiast ze was toen ze terugkeerde. Ze had even kunnen ontsnappen. Sindsdien vroeg ik haar elke avond om een scène uit *Titanic* na te vertellen voor het slapengaan. Zo groeide het verlangen om ook het effect teweeg te kunnen brengen dat *Titanic* op mijn moeder had.'

'Op mijn 12 jaar gaf ze me mijn eerste camera. Ik begon mijn broer en moeder te filmen in allerlei dagelijkse scènes in de badkamer of de keuken. Die filmpjes zijn onlangs gedigitaliseerd, maar ze mogen nooit worden verspreid.'

Waren er behalve *Titanic* nog inspiratiebronnen?

'Ik ben opgegroeid met de Amerikaanse cinema. Het is pas op de filmschool dat ik *Rosetta* en *Le fils* van de Dardennes zag. Dat was een schok. Het deed me beseffen dat ik mijn eigen persoonlijkheid en visie moest ontwikkelen. De goesting om te entertainen maakte plaats voor een verlangen om te praten over thema's uit mijn kindertijd. In die jaren schakelde ik over van de Amerikaanse cinema naar de Franse. *Les 400 coups*, *L'enfance nue* en *Le gamin au vélo* waren grote inspiratiebronnen voor deze film, omdat zij ook vanuit het perspectief van een kind kijken.'

Is dat waarom de film net als *Girl* grotendeels Franstalig is? Wil je je films expliciet in een Franse traditie plaatsen?

'Nee, dat heeft eerder te maken met de casting. Om in ons kleine land een zo groot mogelijk net te kunnen uitwerpen, wilden we openstaan voor zowel Nederlands-talige als Franstalige jongens. Deze twee waren gewoon het beste duo uit de casting, en hun moedertaal bleek Frans. Is dat toeval? Misschien niet. Misschien voel ik me wel aangetrokken door een taal die niet mijn moedertaal is, waardoor de dingen poëtischer en minder concreet klinken.'

'Ik zie de meertaligheid als een kracht van de film. Door Nederlands en Frans te combineren wist *Girl* een breed publiek te bereiken in zowel Frankrijk, Nederland als België. Het publiek dat we toen opbouwden, zouden we nu graag opnieuw bereiken.'

Meer lezen op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/close>

